

Es Millichmääre.

Es iß e Bauremääre,
E ächdes Kinn vum Lann;
So kummd zu mer es jere
Daag midd de Millichkann.
Die Meßblech in de Linke,
Dhud's figgere un winke,
Biß ich meiⁿ Schobbe hann.

Im Winder eiⁿgewiggeld
Biß uff die Au' so hääß,
Im Summer awer driggeld
Sich's vun de Schdern de Schwääß;
Un immer roore Bäck
Debei de Schelm im Nacke,
Es werdd 'm Fähner bees.

Es iß meiⁿ Gewelckammer
Die ledichd uff seim Begang,
Un manchesmol do hammer
Geblauderd schdunnelang,
Un wann ich's aah mol kizel
Drrer mol uuz un witzel,
Do werdd's 'm doch nedd bang.

's gehd alles schäⁿ in Ehre
Un alles schäⁿ in Nard;
Dovor sorgt schon de Peere,
Der drunne uff es waard;
Er klabberd midd de Gääschel
Deß hääßt dann in de Regel:
's iß Zeid for Hämefahrd.

Un hann dehäm se Kerwe,
Loßt Ruh' se mer kläⁿ Schdunn,
Do kann ich nedd verderwe,
Ich frää mich jedzerd schon;
Dann die danzd eich e Schoddisch
So kläⁿ se aah un kroddich,
Hann kähns noch so gefunn.

Mä", iwer's Millichmääre,
Vosß ich jo leichd nix sa'
Un friehd se aah de Peere
Schbeerer emol zur Fraa;
De erschde Buu — vor Woche
Hadd sie mer's schon verschbroche —
Derf ich zur Rinndaaf draah'

